

Laodiceea - Numărul Cinci

Cele trei de pe urmă

Jeff Pippenger

2023-09-03

În mod ideal, cele șapte biserici și cele șapte peceteți ar trebui înțelese ca simboluri paralele care reprezintă linii interne și externe ale aceleiași istorii. Este, de asemenea, important de observat că, atunci când sunt luate în considerare ultimele trei biserici și ultimele trei peceteți, linia istorică ce reprezintă istoria progresivă nu constituie un subiect principal al simbolurilor. Când simbolurile bisericilor sunt aplicate în contextul unor istorii paralele, progresia istoriei este un element esențial al simbolismului, însă nu acesta este cazul când ultimele trei biserici și peceteți sunt tratate ca un simbol de sine stătător.

Ultimele trei biserici, ca simbol, au în vedere relația dintre trei grupuri și dinamica interacțiunii celor trei grupuri de închinători reprezentate de diferitele biserici. Ultimele trei peceteți identifică poporul lui Dumnezeu așa cum este reprezentat de Moise și Ilie. Ilie îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar Moise pe morții neprihăniți.

Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aveau; și strigau cu glas tare, zicând: Până când, Doamne, Sfinte și Adevăratule, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-a dat un veșmânt alb; și li s-a spus să se mai odihnească încă puțin timp, până ce se va împlini și numărul împreună-slujitorilor lor și al fraților lor, care aveau să fie uciși ca și ei. Și când a deschis pecetea a șasea, iată, s-a făcut un mare cutremur; și soarele s-a făcut negru ca pânză de sac din păr, iar luna s-a făcut ca sângele; și stelele cerului au căzut pe pământ, întocmai cum smochinul își leapădă smochinele necoapte, când este zguduit de un vânt puternic. Și cerul s-a dat la o parte ca un sul când se rulează; și orice munte și orice insulă au fost strămutate din locurile lor. Și împărații pământului, și cei mari, și cei bogați, și căpeteniile oștirilor, și cei puternici, și orice rob și orice om liber s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților; și ziceau munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine va putea sta în picioare? Apocalipsa 6:9-17.

Sora White ne informează că pecetea a cincea se referă la „o perioadă de timp în viitor”. Versetele pecetei a cincea întreabă când va judeca Dumnezeu papalitatea pentru uciderea poporului Său în Evul Întunecat. Răspunsul a fost că, în „zilele de pe urmă”, Dumnezeu va judeca papalitatea atât pentru acele ucideri, cât și pentru un alt grup de martiri care vor fi, de asemenea, uciși de papalitate în timpul crizei legii duminicale.

'Și când a deschis pecetea a cincea . . . [Apocalipsa 6:9-11]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu constituiau realitate, ci acelea care urmau să fie într-o perioadă de timp în viitor." Manuscript Releases, volumul 20, 197.

Inspirația confirmă, de asemenea, că sufletele de sub altar, care doresc să cunoască când Dumnezeu va judeca papalitatea, sunt legate de cele două glasuri ale îngerului care luminează pământul cu slava sa în capitolul optsprezece al Apocalipsei.

Când a fost deschisă pecetea a cincea, Ioan, Revelatorul, a văzut în viziune, sub altar, mulțimea celor uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea din Apocalipsă, când cei credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. Apocalipsa 18:1-5 citat. Manuscript Releases, volumul 20, 14.

În Apocalipsa 18, judecata catolicismului este dublă, căci acolo și atunci ea este pedepsită nu numai pentru cei pe care îi va ucide în „zilele de pe urmă”, ci și pentru victimele crimelor din Evul Mediu întunecat al dominației papale.

Și am auzit din cer un alt glas, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și ca să nu fiți loviți cu urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i precum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i îndoit, după faptele ei: în potirul pe care l-a umplut, umpleți-i îndoit. Apocalipsa 18:4-6.

Al șaselea sigiliu oferă una dintre ilustrațiile clasice din Biblie ale evenimentelor care preced în mod imediat A Doua Venire a lui Hristos, în timpul celor șapte ultime plăgi. El se încheie cu introducerea capitolului șapte din Apocalipsa, care oferă răspunsul la întrebarea ridicată în ultimul verset al celui de-al șaselea sigiliu: „Cine va putea sta în picioare?”. Există două grupuri care vor sta ca stindard al lui Dumnezeu în criza legii duminicale, care se încheie odată cu sosirea celor șapte ultime plăgi. Aceste două grupuri sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, reprezentați de Ilie, și „marea mulțime”, reprezentată de Moise. Aceste două simboluri, ale lui Moise și ale lui Ilie, au fost anterior identificate drept aceia care stau în picioare la sfârșitul lumii, căci amândoi au stat împreună cu Hristos pe Muntele Schimbării la Față.

Primului grup de martiri papali din Evul Întunecat i s-au dat veșminte albe, iar al doilea grup, pentru care li s-a spus să aștepte până când acel grup va fi completat, este „marea mulțime”, care poartă, de asemenea, veșminte albe. A cincea și a șasea pecete nu oferă o istorie paralelă a celei de-a cincea și a celei de-a șasea biserici; ele dau mărturie despre cele două grupuri care se ridică drept un stindard pentru Domnul în „zilele de pe urmă”. Acele două grupuri sunt cei care proclamă mesajele celor două voci din capitolul optsprezece al Apocalipsei. Mesajul care este atunci proclamat este însoțit de revărsarea Duhului Sfânt, prefigurată de istoria Cincizecimii și de istoria Strigării de la miezul nopții de la începutul Adventismului.

Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger va lumina întregul pământ cu slava lui. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume, iar în unele țări s-a înregistrat cel mai mare interes religios cunoscut în vreă țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare în cadrul ultimei avertizări a celui de-al treilea înger.

Lucrarea va fi asemănătoare celei din Ziua Cincizecimii. Așa cum "ploaia timpurie" a fost dată, în revărsarea Duhului Sfânt la începutul vestirii Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța de preț, tot astfel "ploaia târzie" va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. "Atunci vom cunoaște, dacă vom stăruia să-L cunoaștem pe Domnul: ieșirea Lui este pregătită ca dimineața; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ." Osea 6:3. "Bucurați-vă așadar, fiii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru: căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie." Ioel 2:23. "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură." "Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." Faptele Apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a evangheliei nu urmează să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la începutul evangheliei urmează să se împlinescă din nou în ploaia târzie la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care privea apostolul Petru când a spus: «Pocăiți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus». Fapte 3:19, 20.” Marea controversă, 611.

După ce pecetea a șasea ridică întrebarea care îi introduce pe Ilie și Moise, reprezentați în capitoul al șaptelea al Apocalipsei, este deschisă pecetea a șaptea și este descrisă revărsarea Duhului Sfânt asupra acelor două grupuri. Trebuie observat că, în descriere, există o tăcere de o jumătate de ceas. Revărsarea ploii târzii, reprezentată prin deschiderea pecetei a șaptea, include o perioadă de tăcere.

Și când a deschis a șaptea pecete, s-a făcut tăcere în cer cam pentru o jumătate de ceas. Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie. Și fumul tămâiei, care venea împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și a aruncat-o pe pământ; și au fost glasuri, tunete, fulgere și un cutremur. Apocalipsa 8:1-5.

După cum tocmai s-a menționat în pasajul din Tragedia veacurilor, ploaia târzie începe să se reverse când îngerul cel puternic coboară și luminează pământul cu slava sa. Ploaia târzie a început când „marile clădiri ale orașului New York au fost aruncate la pământ” la 11 septembrie 2001.

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem

imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

La 11 septembrie 2001 a început să cadă ploaia târzie, iar revărsarea ei se pogoară peste cei reprezentați de Ilie și Moise și cuprinde un timp de tăcere. Un timp de tăcere pentru Moise și Ilie este de asemenea reprezentat în capitolul unsprezece din Apocalipsă, unde Moise și Ilie, acei doi profeți care au chinuit lumea, au fost „uciși” pe străzi. Dar după trei zile și jumătate au ieșit din peștera de la Horeb și s-au înălțat la cer. În istoria ploii târzii, mesajul, reprezentat de acei doi mesageri, este ucis și aruncat în stradă, dar nu este îngropat până când aceștia sunt înviați. Acesta este unul dintre adevărurile fundamentale pe care Leul din seminția lui Iuda le desigilează acum.

Ultimele trei peceti identifică mișcarea finală a poporului lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de Ilie și Moise. Acea mișcare moare și este înviată. Este o mișcare, căci Adventismul a început ca o mișcare care a continuat până în 1863, când au lăsat la o parte primul adevăr pe care William Miller a fost călăuzit să-l recunoască. În 1863, mișcarea s-a încheiat, căci în 1863 ei au devenit în mod legal o biserică. Alfa și Omega insistă că, dacă Și-a început poporul Său de rămășiță ca o mișcare, îl va aduce la încheiere tot ca o mișcare.

Am încheiat acum prezentarea de ansamblu a celor șapte biserici și a celor șapte peceti. În ultimele trei peceti vedem două clase ale celor răscumparați, care sunt reprezentate de Moise și Ilie. Toate acele peceti mărturisesc despre îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece. Când el a coborât la 11 septembrie 2001, două clase ale celor răscumparați au intrat într-un proces de purificare menit să expună și să despartă două clase de închinători în cadrul mișcării de la sfârșitul Adventismului, așa cum a fost prefigurat de mișcarea de la începutul Adventismului. Daniel arată că acea clasă, pe care o numește cei nelegiuți, nu va înțelege sporirea cunoștinței, dar cei înțelepți o înțeleg. Matei ne înștiințează că lipsa înțelegerii cunoștinței care a fost dezpecetluită identifică o fecioară drept neînțeleaptă. Fecioarele înțelepte dovedesc, în criza de la miezul nopții, că au înțeles și posedă sporirea cunoștinței. Cei înțelepți și cei neînțelepți sunt reprezentați de Biserica din Filadelfia ori de Biserica din Laodiceea. Nelegiuții, fecioarele neînțelepte din Laodiceea, urmează să fie vărsați din gura Domnului, iar cei înțelepți primesc Numele lui Dumnezeu, sau caracterul Său, pe frunțile lor. Dacă a șasea biserică, Filadelfia, îi reprezintă pe cei înțelepți, cum se face că a șaptea biserică, Laodiceea, îi reprezintă pe nelegiuți? Dacă așa stau lucrurile, succesiunea iese din rânduială, nu-i așa? Răspunsul, desigur, este lămurit de Alfa și Omega.

La începutul Israelului străvechi, întâiul popor numit al lui Dumnezeu, Moise l-a prefigurat pe Hristos, Cel de la sfârșitul aceluia popor numit.

Căci Moise a zis într-adevăr către părinți: „Un proroc asemenea mie vi-l va ridica Domnul, Dumnezeul vostru, dintre frații voștri; pe acela să-l ascultați în toate câte vă va spune. Și se va întâmpla ca orice suflet care nu va asculta de acel proroc să fie nimic din mijlocul poporului.”
Faptele Apostolilor 3:22, 23.

La sfârșitul perioadei primului popor numit al lui Dumnezeu, Ioan Botezătorul a fost solul Ilie care a pregătit calea pentru prima venire a lui Hristos. Isus avea atunci să-și aducă jertfa pe cruce și, după aceea, să-și înceapă lucrarea de Mare-Preot în Locul Sfânt al sanctuarului ceresc. La începutul perioadei celui de-al doilea popor numit al lui Dumnezeu, Israelul modern, William

Miller a fost solul Ilie care a pregătit calea pentru a Doua Venire a lui Hristos. Atunci Isus a venit deodată în Locul Preasfânt și a început judecata. La sfârșitul perioadei celui de-al doilea popor numit al lui Dumnezeu, un ultim sol Ilie a pregătit calea pentru ca Hristos să înceapă dispensația judecății celor vii, pentru încheierea lucrării Sale ca Mare-Preot ceresc și pentru a Doua Sa Venire.

William Miller simbolizează nu numai mesagerul, ci și mișcarea cu care a fost asociat.

Cu tremurare, William Miller a început să deslușească poporului tainele împărăției lui Dumnezeu, purtându-și ascultătorii de-a lungul profețiilor până la a doua venire a lui Hristos. Cu fiecare efort, el câștiga putere. Precum Ioan Botezătorul a vestit întâia venire a lui Isus și a pregătit calea pentru venirea Sa, tot astfel William Miller și cei care i s-au alăturat au proclamat a doua venire a Fiului lui Dumnezeu....

„Mii au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama solia.” Scrieri timpurii, 229, 230, 233.

La începutul Israelului antic, Dumnezeu l-a chemat pe Moise, care primise patruzeci de ani de educație coruptă în Egipt, fapt ce a necesitat patruzeci de ani de viață în pustie, în încercarea de a îndepărta influența Egiptului din caracterul său. Patruzeci de ani după nașterea sa, înțelegând că fusese ales să conducă poporul lui Dumnezeu afară din Egipt, Moise a folosit puterea omenească și l-a ucis pe egiptean. Patruzeci de ani mai târziu, la rugul aprins, el s-a răzvrătit împotriva chemării lui Dumnezeu. După ce, în cele din urmă, a acceptat chemarea, a nesocotit porunca de a-și tăia împrejur fiul până când a fost amenințat cu moartea. La hotarul Țării Făgăduite, s-a răzvrătit și a lovit Stânca a doua oară. La începutul Israelului antic, Moise avea trăsăturile de caracter ale unui laodicean. Procedând astfel, el și-a împlinit totuși înalta și sfânta chemare, inclusiv aceea de a-L tipifica pe Hristos la sfârșitul Israelului antic. Hristos, care s-a confruntat cu iudeii cârtitori, sau cu aceia care spuneau că sunt iudei, dar nu erau, a întruchipat caracterul unui filadelfian. La începutul Israelului antic, Moise reprezenta un laodicean care avea nevoie de aur, alifie pentru ochi și veșminte albe. La sfârșit, Hristos este un filadelfian.

La începutul adventismului, William Miller—reprezentat de acei câțiva din Sardes care nu-și întinaseră hainele—întruchipa un filadelfian, la fel ca mișcarea asociată cu el. La sfârșitul adventismului, mișcarea care a recunoscut timpul sfârșitului în 1899 era la fel de laodiceană precum a fost Moise. Mișcarea millerită tipifică mișcarea Future for America, cu rezerva profetică că prima mișcare a fost împlinită de filadelfieni în timpul Filadelfiei, iar ultima mișcare este împlinită de laodiceeni în timpul Laodiceei.

Sunt martor al unei porțiuni mai ample din istoria profetică a acestei mișcări, începând din 1899, decât oricare altă persoană asociată cu istoria Future for America, și mărturisesc că am parcurs personal istoria începând din 1899 încoace, în calitate de Adventist laodicean certificat. Sunt multe suflete de-a lungul acelei căi care ar susține mărturia mea. Pot, de asemenea, mărturisi cu certitudine că aceia asociați cu mișcarea de la sfârșitul adventismului erau, de asemenea, Adventiști laodiceeni certificați. Primul popor denumit începe cu un laodicean care devine un filadelfian și se încheie cu un filadelfian. Al doilea popor denumit începe cu un filadelfian și se încheie cu un

laodiceean care este chemat să devină un filadelfian. Aceasta este semnătura lui Alfa și Omega.

În ciuda ticăloasei și nenorocitei orbirii spirituale a conducătorului și a celor care i s-au alăturat, Dumnezeu a continuat totuși să călăuzească și să controleze bornele profetice care au jalonat perioada din 1989 până în prezent. În ciuda goliciunii și sărăciei spirituale ale conducătorului și ale celor care i s-au alăturat, Dumnezeu a continuat să dirijeze desigilarea adevărilor pe care El a socotit de cuviință să le desigileze. În îndurarea Sa, care nu este niciodată despărțită de „adevărul” Său, El a conceput un proces de purificare care făcea posibil ca un laodiceean să moară și, ulterior, să fie înviat ca filadelfian. Acea moarte și acea înviere au fost tipificate prin autorii cărților Daniel și Apocalipsa, care amândoi au fost în chip simbolic uciși și înviați. Ioan a fost înviat din moartea pricinuită de aruncarea într-un cazan cu untdelemn clocotit, iar Daniel, din groapa leilor flămânzi. Astfel, cele două cărți, care sunt o singură carte, pun un accent asupra simbolului morții și al învierii ca parte a soliei care se desigilează acum.

Pe măsură ce mișcarea din «zilele de pe urmă» ale judecății de cercetare (care a fost tipificată de mișcarea millerită) se apropia de sfârșitul timpului, Dumnezeu a rânduit ca atât conducătorul, cât și mișcarea să fie uciși și apoi înviați. În contextul celor șapte biserici, Laodicea a fost ucisă la 18 iulie 2020 și avea să fie înviată ca Filadelfia înainte de apropiata lege duminicală. Mișcarea înviată ar fi din cele șapte biserici, dar ar fi a opta. Mișcarea ar fi a opta, adică din cele șapte.

Acest secret profetic este susținut în cartea Apocalipsei de mărturia mai multor martori, deși aceștia nu au fost recunoscuți până acum. În această perioadă intrăm în testul icoanei fiarei, despre care Sora White ne informează că este testul care precede legea duminicală. Odată cu legea duminicală, pecetea lui Dumnezeu este aplicată asupra Filadelfienilor acelei istorii. Dar ei trebuie să treacă testul icoanei fiarei care vine înainte de închiderea timpului de probă.

Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei se va forma înainte de închiderea timpului de probă; căci ea va constitui marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care li se va hotărî soarta veșnică. Poziția dumnevoastră este un asemenea amalgam de inconsecvențe, încât doar puțini vor fi înșelați.

În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11-17, citat].

Acesta este testul prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabat contrafăcut se vor rândui sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care cedează adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei. Manuscript Releases, volumul 15, 15.

În istoria prezentă, cele două coarne odinioară identificate drept republicanism și protestantism s-au transformat deja într-o democrație și într-un protestantism apostat. Când acele două coarne se unesc pe deplin, ele formează atunci o singură putere, un singur corn. În aceeași perioadă, Dumnezeu va identifica și va ridica adevăratul corn al protestantismului pentru a avertiza împotriva icoanei fiarei. Acele două coarne merg în paralel unul cu celălalt până când Statele Unite încetează să mai fie a șasea împărăție a profeției biblice.

Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, identifică faptul că tripla uniune a balaurului (Națiunile Unite), a fiarei (puterea papală) și a prorocului mincinos (Statele Unite) este puterea care constituie capul al optulea, care este dintre cele șapte. Aceste șapte capete sunt împărățiile profetiei biblice, începând cu Babilonul, apoi Medo-Persia, Grecia și apoi Roma păgână. Apoi, a cincea împărăție este Roma papală, care, în mod profetic, a primit o rană de moarte în 1798. În acel moment al istoriei, a șasea împărăție a profetiei biblice, Statele Unite, a urcat pe tron, până când va fi detronată odată cu apropiata lege duminicală.

Organizația Națiunilor Unite va fi atunci constrânsă de puterea care constrânge întreaga lume să facă o icoană fiarei. În acel moment, și a șasea împărăție va fi suferit o rană de moarte, dar Statele Unite vor constrânge atunci întreaga lume să le accepte conducerea asupra Organizației Națiunilor Unite și vor cere ca aceasta să accepte de asemenea autoritatea morală a papalității de a governa tripla uniune.

Și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care avea putere să le facă înaintea fiarei, spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care avea rana de sabie și a trăit. Și avea putere să dea viață chipului fiarei, pentru ca chipul fiarei să și vorbească și să facă astfel ca toți câți nu se vor închina chipului fiarei să fie omorâți. Apocalipsa 13:13, 14.

Singura definiție a „icoanei fiarei” în inspirație este aceea că ea reprezintă unirea dintre biserică (puterea papală) și stat (Organizația Națiunilor Unite, cu Statele Unite controlând ceilalți nouă regi). Izabela este puterea papală; Ahab este Statele Unite, împărat peste cele zece seminții din nord.

Când Statele Unite cad la legea duminicală, Tir (papalitatea), care a fost uitată din anul 1798, este "adusă aminte" și își începe cântecele seducătoare. Din cauza colapsului financiar reprezentat drept "ruina națională" în scrierile lui Ellen White, Statele Unite sunt constrânse să adune laolaltă întreaga lume pentru a face față puterii biblice care aduce laolaltă mâna fiecărui om împotriva lui. Acea putere este Islamul, așa cum este reprezentat de strămoșul Islamului, Ismael.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Statele Unite formează o alianță cu ceilalți nouă regi, asumând poziția de conducere. Face aceasta doar pentru o scurtă vreme, iar apoi va insista ca puterea papală să devină capul întregii alianțe, așa cum Izabela l-a controlat pe Ahab.

Astfel, uniunea triplă a balaurului, fiarei și profetului mincinos pornește împreună spre Armagedon. Numărul opt reprezintă învierea, iar împărăția pe care profetia o menționează ca primind o rană de moarte a fost a cincea împărăție, puterea papală. Când papalitatea este înviată, ea devine a opta împărăție și i se încredințează controlul asupra uniunii triple, iar acea a opta împărăție este unul dintre capetele celor șapte împărății care a fost identificat ca primind o rană de moarte, dar inspirația identifică, de asemenea, vindecarea acelei răni de moarte.

Pe măsură ce ne apropiem de criza din urmă, este de o importanță vitală ca armonia și unitatea să existe în rândul uneltelor Domnului. Lumea este plină de furtună, de război și de dezbinare. Totuși, sub un singur cap—puterea papală—oamenii se vor uni ca să I se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul împotriva adevărului, el va lucra pentru a-i dezbină și a-i risipi pe apărătorii acestuia. Gelozia, bănuielile rele, vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și dezbinare. Mărturii, volumul 7, 182.

A cincea împărăție, a șasea împărăție și a șaptea împărăție, în acel moment, și-au pierdut fiecare împărăția proprie, astfel încât împărățiile lor respective sunt toate înviate împreună ca o singură împărăție alcătuită din trei părți, contrafacând structura tripartită a Dumnezeirii.

A șasea împărăție, care a început cu două coarne ca ale unui miel și se încheie ca un singur corn care vorbește ca un balaur, posedă trăsătura profetică a puterii papale, căci devine chipul fiarei. Este fiara, puterea papală, cea reprezentată în primul rând ca a opta împărăție înviată, care era dintre cele șapte. Dar, deși puterea papală este cea care împlinește cel mai direct enigma profetică a celei de-a opta, care este dintre cele șapte, Statele Unite formează un chip al papalității și, prin urmare, produc profetic aceleași trăsături ca puterea papală.

Statele Unite își au începutul în 1798, când, potrivit capitolului douăzeci și trei din Isaia, Tirul, puterea papală, trebuia să fie uitată până la sfârșitul celei de-a șasea împărății. 1798 a fost timpul sfârșitului pentru milleriți, la începutul adventismului. Până în primăvara anului 1844, adventismul millerit acceptase mantia protestantismului, care se desfășoară în paralel cu cornul republicanismului, ce reprezintă guvernul Statelor Unite. Cele două coarne sunt pe același animal, așa încât își urmează cursul împreună de-a lungul istoriei. Începutul și sfârșitul adventismului se desfășoară în paralel cu cornul republicanismului. Istoria din 1798, până când protestanții au respins solia primului înger, a fost perioada în care Dumnezeu a instituit acel corn protestant. El a făcut aceasta printr-un proces de încercare, așa cum a făcut și cu cornul republicanismului. Sunt multe de spus despre coarnele paralele, dar nu acum.

Cornul republican curvește cu protestantismul apostat, nu cu adevăratul corn protestant, căci adevăratul corn este mireasa Mielului și ea este fecioară. De la vremea sfârșitului, în 1989, au fost șapte președinți. Al șaselea dintre acei președinți a primit o rană de moarte chiar în anul în care și mișcarea de la sfârșitul Adventismului a primit o rană de moarte. Al optulea președinte de la vremea sfârșitului din 1989 va fi cel care a primit o rană de moarte ce este vindecată. El trebuie să fie un președinte care este dintre cei șapte. În același timp, în 2020, când al șaselea președinte a primit rana sa de moarte, a fost ucis și cornul care poartă acum mantia protestantă. După cum este cu fiara catolicismului și după cum este cu icoana fiarei a protestantismului apostat, tot astfel este și cu adevăratul corn al protestantismului. Cornul protestantismului este reprezentat ca cea de-a șasea biserică, care devine cea de-a opta, dar este dintre cele șapte.

Când verificați aceste afirmații, aduceți-vă aminte că mesajul care este desigilat chiar înainte de închiderea timpului de probă va fi în mod cert prezentat în contextul începutului ca ilustrare a sfârșitului. Acest mesaj va fi prezentat prin metodologia «istoricismului», care utilizează istoria biblică, aliniată cu istoria lumii, pentru a identifica sfârșitul lumii. Acest mesaj se ridică din

pământ.

Adevărul va răsări din pământ, și dreptatea va privi din cer. Da, Domnul va da ceea ce este bun, și țara noastră își va da roadele. Dreptatea va merge înaintea Lui și ne va așeza pe calea pașilor Săi. Psalmii 85:11-13.

Nu este doar faptul că pământul din pasaj este identificat drept o „țară”. Pasajul din Psalmi nu numai că identifică „țara” drept fiara „pământului” din Apocalipsa treisprezece, ci notează, de asemenea, că „adevărul” „răsare” din pământ.

Care națiune din Lumea Nouă se ridică, în 1798, la putere, promițând tărie și măreție și atrăgând atenția lumii? Aplicarea acestui simbol nu lasă loc niciunei îndoieli. O singură națiune, și numai una, îndeplinește condițiile acestei profeții; ea arată fără echivoc către Statele Unite ale Americii. În repetate rânduri, ideea — aproape chiar cuvintele exacte — ale scriitorului sacru a fost folosită în mod inconștient de către oratorul și istoricul care au descris ridicarea și creșterea acestei națiuni. Fiara a fost văzută „ieșind din pământ”; și, potrivit traducătorilor, cuvântul redat aici prin „ieșind” semnifică, în mod literal, «a crește sau a răsări ca o plantă». Marea controversă, 440.

Statele Unite sunt fiara pământului care „se ridică”. Așadar, când puneți la probă afirmațiile formulate în aceste articole, inspirația identifică faptul că mesajul va fi întemeiat pe principiul că sfârșitul este ilustrat prin început, va fi așezat în contextul linie istorică peste linie istorică și trebuie să vină de la o voce din Statele Unite. Desigur, există voci false în interiorul Statelor Unite, dar potrivit și în temeiul autorității Cuvântului lui Dumnezeu, orice sol sau lucrare care este situată ori își are originile în afara Statelor Unite este o lumină falsă. Adventismul a început în Statele Unite, prin vocea unui om și a unei mișcări întemeiate în Statele Unite. Isus ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice bisericilor.